

Ana Galán

mondragó

CRIS DE DRAC

DRACS de GEL

Il·lustracions de Javier Delgado

Estrella Polar

Ana Galán

mondragó

CRIES DE DRAC

DRACS *de* **GEL**

Il·lustracions de Javier Delgado

Estrella Polar

© del text: Ana Galán, 2018
© de les il·lustracions d'interior i de coberta: Javier Delgado Martínez, 2018
© de la traducció: Ricard Bonmatí, 2018
© de les característiques d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Primera edició: març del 2018

ISBN: 978-84-9137-506-7
Dipòsit legal: B. 2.683-2018
Imprès a Espanya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor i està qualificat com a **paper ecològic**.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL I

UNA SETMANA ESPANTOSA

En Calet estava esgotat. A l'escola, havia estat la setmana més llarga, amb exàmens cada dia i sense tenir ni un sol minut per descansar. A més, gairebé no havia pogut fer cas al pobre Mondragó, que frisava per sortir a córrer i empaitar esquiroles. Ni tan sols havia tingut temps per anar a les dragoneres amb els amics —en Quasi, la Maig i l'Arc— i ajudar l'Anton a buscar les cries de drac que

continuaven en mans dels lladres! Ja no podia més!

Exàmens, exàmens i més exàmens. Uf!

De tota manera, li semblava, que li havien anat bastant bé. Segurament ho aprovaria tot, i potser fins trauria bona nota a la classe de fisiologia de dracs, la seva preferida! L'única de la qual no estava segur era la de la classe d'armes, del pervers professor Trabuc.

Des que ell i la Maig havien descobert que estava al comandament de la banda de lladres, en Calet no se sentia segur a prop seu. Estaven gairebé convençuts que en Trabuc no els havia reconegut quan l'havien vist a la cova, però la seva actitud amb ells era cada cop més agressiva. Els fulminava amb la mirada i fins els havia separat el dia de l'examen perquè deia que, si no, es copiarien. I en Calet no copiava MAI! Podia no haver estudiat prou i suspendre, però ell no copiava. El seu pare l'hi havia advertit moltes vegades: «Quan copies, robes, no només als altres, sinó també a tu mateix». Per a en Calet un lladre era la persona més repugnant del món, com ara els nois que encara tenien els dos ous de drac en el seu poder.

A en Calet li hauria agradat saber si encara eren a les coves del Trol o, ara

que el seu amagatall havia estat descobert, havien fugit a un altre lloc, com havien fet quan els van enxampar al castell d'en Wickenburg. Va pensar en ells. Eren nois com ell, però vestien robes esparracades i estaven tan prims que semblava que feia mesos que no menjaven. D'on havien sortit? Com havien acabat així?

El noi va treure el cap per la finestra. Ara que començava una setmana de vacances es posava a ploure! No obstant això, ell era a l'habitació del seu castell, ajagut al seu llit confortable, a recer de l'aigua i el fred de la tardor. A la paret del davant, el seu colom missatger reposava al barrastral, a prop de l'armadura ultralleugera de l'equip de les croades. Li arribava una aroma deliciosa de la cuina. La mare devia estar fent el sopar, i l'olor li feia venir aigua a la boca. Sí, defini-

tivament, els seus amics i ell eren uns privilegiats. Tenien una bona família i una altra cosa genial: dracs voladors com a fidels companys! Què més podia demanar? Va mirar el seu drac, el Mondragó, que, ajagut boca amunt al terra de la cambra, roncava com un ós, i va somriure en veure'l. En circumstàncies normals, el Mondragó no hauria d'entrar al castell, perquè trencava les coses amb la seva immensa cua i es feia pipí! Però es trobaven enmig d'una de les tempestes més fortes dels darrers anys i a les dragoneres hi havia goteres. Així que la seva mare li havia donat permís perquè l'entrés a la cambra. Però allà i prou!

Què més podia demanar? Bé, si el Mondragó pogués volar, no estaria malament..., pensava en Calet, encara que sabia que amb aquelles ales tan petites i aquell cos tan gros, l'immens

animal no seria mai capaç d'alçar el vol. Així i tot, el noi no el canviaria per cap altre drac del món.

BARRABUUUUUUM!

Un tro enorme li va interrompre els pensaments.

«Un altre dia sense sortir: quin rotllo», va pensar.

En Calet es va aixecar per agafar un llibre especial que tenia a la taula: en Rídel, un llibre parlant, molt savi, que solia ajudar-los a completar les missions amb els seus missatges en clau. El noi va tornar a estirar-se al llit i va tocar les lletres daurades del títol. Li va semblar que el llibre batejava. El va obrir i el va fullejar. Les pàgines estaven en blanc i no semblava que aquest

cop tingué's res a dir-li. En Calet va reclinar el cap sobre el coixí i es va quedar mirant el sostre.

—Ni en Rídel podrà ajudar-nos en aquesta ocasió —li va dir al Mondragó—. Com recuperarem els ous de drac? On se'ls deuen haver emportat?

El Mondragó continuava roncant.

FLAIX!

La llum blanca i sobtada d'un llampec va entrar a l'habitació i va il·luminar les parets.

Aquella resplendor va fer que el Mondragó se sobresaltés. El drac es va posar dret d'un bot i va córrer a ajeure's al costat d'en Calet.

—Escolta! Aquí no hi cabem tots dos! —va exclamar en Calet, aixafat pel cos de l'animal.

El Mondragó va ficar el cap sota el coixí i va començar a tremolar.

—Doncs sí que ets valent! Tranquil,

que només és una tempesta —va afe-
gir tot donant-li copets al llom.

CLAC!

Es va sentir un altre soroll al castell.
Aquesta vegada no era pas un tro. Algú
havia obert la porta principal!

Qui s'atrevia a viatjar amb aquell
temporal?

En Calet es va aixecar del llit, va sor-
tir de l'habitació i va pujar a la part alta
de l'escala per mirar cap avall. A l'en-
trada va veure la silueta d'un home
corpulent que lluitava contra el vent
i la pluja per tancar la porta.

En Calet es va quedar sense alè.

No podia ser! Havia tornat!

Va baixar l'escala corrents.